

[Viggo Starcke.]

som „Finanstidende“, der dog skulle føre et nogenlunde værdigt sprog, har ikke undset sig for at anvende lavtliggende midler og sammenligne retsforbundet med nazismen og Hitler. Om „Finanstidende“'s udmærkede redaktør kunne man derfor ligefrem fristes til at anvende Talleyrands ord om Napoleon: „Det er en skam, at en så stor mand har fået så dårlig en opdragelse.“

Hvis folkestyrets forudsætning er en stærk regering, ligger det indenfor de fire gamle partiers rækkevidde at skabe en sådan regering. Men en effektiv regering kan også skabes på anden måde, nemlig ved at begrænse det område af samfundsfunktionerne, der skal regeres over. Nu er altfor meget lagt ind under politikernes og statens magtområde, og der er så meget, politikerne skal tage stilling til, at de simpelthen hverken kan overskue det eller overkomme det. Over hver eneste rigsdagsmands plads fyger der byger af fortryk, driver af forslag, klitformationer af betænkninger, tæt overgroet med betænkningernes marehalm. Vi er i denne sal ved at lide den typografiske druknedød. Det er ikke flere love, vi trænger til. Det er færre love, bedre love, retfærdigere love.

De synspunkter, som retsforbundet utrætteligt har ført frem, er i dag af den største aktualitet i verdenspolitikken. Frihedens værn ved våbenmagt står i forgrunden af de politiske problemer i dag. Det indrømmer jeg, og jeg finder det både ønskeligt og nødvendigt, at den vestlige verdens lande står samlet skulder ved skulder. Det er Churchills politik, og den takker vi ham for. Men våben er ikke nok. Det, der skal forsvares med våbnene, må styrkes, levendegøres, virkeliggøres. Jeg vil her minde om, at Churchill har sagt — jeg beder om tilladelse til et kort citat:

„I intet stort land, hverken i den nye verden eller i den gamle verden, har det arbejdende folk endnu kunnet nyde den dobbelte fordel af fri handel og fri jord på een gang, hvorved jeg forstår et handelssystem og en jordordning, hvor alle særrettigheder såvidt muligt er fjernet.“
I store dele af den østlige verden har magthaverne hverken villet give befolkningen jord eller frihed. Den måde, hvorpå kommunisterne har forstået at vinde frem i de østlige lande, er at give befolkningen jord uden at give den frihed. Det vinder masserne, men når masserne har haft jord et stykke tid og ikke kan få byggematerialer eller besætninger eller redskaber eller

søm, lægges jorden efterhånden ganske stille ind under staten eller belægges med uhyre afgifter for arbejdet med jorden, så fattigdommen i de kommunistiske lande lever videre.

I den vestlige verden med dens liberalisme, kapitalisme og monopoler har man prøvet på at nøjes med at give befolkningen frihed uden at give den jord.

I Korea kæmpes der i dag. Måske er det også Danmarks skæbne, der afgøres der. Der er grund til for os herhjemme at takke De Forenede Nationer og ganske særligt Amerika for de store ofre, der ydes. Vor demokratiske frihed, vor ytringsfrihed, ja, selv vore hjemlige kommunisters ytringsfrihed eksisterer kun i ly af andres offervilje og våben. Men hvad vil der ske i Korea, hvis der efter en sejrrig afslutning skal afholdes demokratiske valg? Hvis befolkningen i Korea stemmer kommunistisk, skal man så til at begynde forfra? Våben gør det ikke alene. Hvis ikke den vestlige verden kan møde med en politik, der er bedre end både liberalismen og kommunismen, kan den ikke sejre i det lange løb. Man må nødvendigvis før eller senere møde med en politik, der byder befolkningen både fri jord og fri handel. Det er den politik, retsforbundet møder med. Den er stærk, og den er nødvendig.

Det er i år 100 år siden Robert Peel døde. Han førte England ind i frihandlens strålende tidsalder, men Peel løste ikke jordspørgsmålet og skattespørgsmålet.

Ved en mærkelig skæbnens tilskikkelse er det i år også nøjagtig 100 år siden, at der udkom en bemærkelsesværdig bog. Det var den skotske godsejer, Patrick Edward Dove, som i 1850 udsendte sin bog „The Theory of Human Progression“. Denne bog vakte den store filosof, sir William Hamiltons beundring, Den inspirerede Carlyle, men senere gik bogen i glemme. Først i vor tid er den draget frem igen til hæder og ære for sin forfatter.

Jeg vil gerne have lov til at slutte med et ganske kort citat af, hvad Dove siger i sin bog. Han siger:

„Jorden er folkets fællesejendom. Hvad den enkelte skaber ved sit eget arbejde, er den enkeltes private ejendom. Fælleseje til jorden kan kun oprettes ved at gøre jordrenten til folkets fælles ejendom. Alle civiliserede samfund må tilsidst afskaffe alle skatteindgreb og restriktioner på dygtighed og alene tage sin skatteindtægt af jordrenten, som er det fælles arbejdsresultat af hele samfundets arbejde.“